

NAP, HOLD, CSILLAG MEGSZABADÍTÁSA

Túl az Óperenciás-tengeren, túl az üveghegyeken, az ökörlegelőn is túl, éppen a világ végén élt egy konok király. Ennek a konok királynak három gyönyörű szép leánya volt. Az egyiket hívták Napnak, a másikat hívták Holdnak, a legkisebbet pedig hívták Csillagnak. A három lánynak más dolga nem volt, mint hogy ők gondoskodtak a világosságról. Nap világított reggeltől alkonyatig, éjjel Hold világított, alkonyattól holdkeltéig pedig a kicsi Csillag.

Volt a konok királynak egy juhos gazdája, s a juhos gazdának három derék fia. Illésnek hívták a legnagyobbat, Péternek a középsőt, Áronnak a legkisebbet. Ez a három legény beleszeretett a három királykisasszonyba. Hogy, hogy nem, a legények is megtetszettek a királykisasszonyoknak. Addig kedveskedtek egymással, míg a legnagyobb királylány azt mondta a legidősebb legénynek, hogy vagy az ő felesége lesz, vagy senkié.

Ezt mondta Hold is, ezt mondta Csillag is.

Nem volt más hátra, mint a leánykérés. A három legény felöltötte ünneplő ruháját, s bekopogtatott illendőképpen a konok királyhoz.

- Mit akartok, legények? - kérdezte a király barátságosan.

- Felsőes királyatyánk lányait akarjuk feleségül - felelt Illés.

Alig hallotta meg a kérést, a konok király homloka mindjárt ráncba szaladt. Csattogott, pattogott dühösen, hogy nem piszkos juhászbojtárnak nevelte ő a lányait. Királyleányoknak királyi palotában a helye, nem birkák mellett az esztenában. Hiába kérlelte a három leány, hiába sírt, könyörgött, a király nem engedett. Megbizonyította, hogy nem oktanul ment híre a konokságának.

Mit tehetett a három bojtárlegény, elköszönt, s megindult nagy búsán kifelé a palotából. Az útjuk a trágyadomb mellett vitt. A trágyadombon egy pókos lábú, göthös csikó heverészett. Olyan nyomorú sovány volt, hogy minden csigolyája külön-külön látszott. Mikor Illés arra ment, a csikó nyöszörögve megszólalt :

- Adj egy villa szénát!

Megsajnálta Illés a csikót, s odavetett eléje egy villa szénát. A csikó megette, aztán így szólt Péterhez:

- Hozz egy rocska vizet!

Péter szíve is megesett a szenvedő állaton. Nem restellte a fáradságot, megitta egy rocska vízzel. Utoljára a csikó Áronhoz szólt:

- Csutakolj meg!

Áron tüstént hozzálátott a csutakoláshoz. Hol csutakolt, hol meg csodálkozott. Mert ilyen csutakolásban még soha része nem volt. Mikor a lábát csutakolta, a csikó lába kiegyenesedett, nem volt pókos többé.

Mikor a hátát, a háta egyenesedett ki. Nem volt göthös többé. Olyan szép ló vált belőle a csutakolás végeztével, hogy a királyi ménesben sem akadt hozzá fogható.

- Jó tettért jóval fizetek - mondta akkor a csikó.

Hármat toppantott, s a földből nagy hirtelen kinőtt három kicsi vessző. Nem közönséges vessző azonban, hanem sújtó vessző, aminek az a tulajdonsága, hogy a legerősebb ellenséget is leveri a lábáról.

Mindegyik legény elvett egy-egy vesszőt. Aztán a csikó megint toppantott hármat, s a levegőből előlibegett három kicsi kendő. Az egyik megpihent Illés karján, a másik megpihent Péter karján, a harmadik megpihent Áron karján.

A csikó okosan elmagyarázta, hogy minden kendőben száz ember ereje van. S ha a legények olyan hatalmas ellenséggel hadakoznak, kit a sújtóvessző el nem pusztít, törülközzenek meg a kendőben, s bizonyosan győzedelmeskednek. Búcsúzóul a csikó fölnyihogott, s villámgyorsan eltűnt, mintha ott sem lett volna.

A három legény szomorúan hazament. Volt ugyan sújtóvesszőjük, erőszaporító kicsi kendőjük, de menyasszonyuk nem volt, s ők éppen arra vágytak. Mire a karámhoz értek, már alkonyodott. A két idősebb testvér lefeküdt, mert Áronon volt az örökös sora.

Áron leült a karám sarkába, ahogy napról napra szokta, s az eget leste.

Telt az idő, múlt az idő, de Csillag csak nem tűnt föl az égen. Áron sóhajtott, mert nagyon szeretne volna látni a szerelmesét, ha már feleségül nem adta az apja. De aztán leszállott az éjszaka, s eljött Péter, hogy az öccsét fölváltsa. Ő is sóhajtozott, ő is hiába. Telt az idő, múlt az idő, de Hold sem hágott föl az égre. Pétert Illés váltotta föl az örökösben.

Keletnek fordulva várt, várakozott, hogy az ég alja megszínesedjék. De hasztalan várt, az irgalmatlan sötétség meg sem lebbent.

Illés fölrázta a két öccsét, s tanakodni kezdtek, ugyan bizony mi baja eshetett Napnak, Holdnak meg a kicsi Csillagnak. Úgy végeztek, hogy elmennek a konok királyhoz, s őt kérdezik meg a lányai felől.

Három napig tartott, míg a szuroksötétben elbotorkáltak a királyi palotába. Ott aztán megtudták, hogy Napot a huszonnégy fejű sárkány ragadta el, Holdat a tizenkét fejű, Csillagot a hétfejű.

- No - mondta Illés -, mi megszabadítjuk felséges királyatyánk lányait, de jutalmul a kezüket kérjük.

Nem azért volt konok a király, hogy az akaratát megmásítsa.

- Inkább sohasem lássam őket, mint hogy bojtárné legyen belőlük! - Ezt mondta a király, s haragosat dobbantott.

De ha ő dobbantott, Illés kétakkorát dobbantott.

- Ha nem adja szépszerivel - felelte Illés -, elveszük erővel. A tetejében még a királyságát is felosztjuk magunk között, mert mi vagyunk a földkerekség leghatalmasabb bojtárjai.

- Majd adok én nektek királyságot! - kiabált a konok király, s a kardja után kapkodott. Még szerencse, hogy a sötétségben nem találta.

A három legény pedig útnak eredt. Az orruk végét sem látták, nemhogy a lábuk alá nézhetek volna. Botorkáltak, mint a vakok, s olyan lassan haladtak, hogy tíz nap alatt tettek meg egynapi járóföldet.

A tizedik napon Illés fölsóhajtott:

- Ekkora sötétségben bajos dolog sárkányra lelni - mondta.

- Majd csak rájuk lelünk valahogy - felelt Péter.

Megint mentek egynapi járóföldet, megint tíz nap alatt. Ekkor meg Pétert fogta el a csüggedés.

- Bajos dolog sárkányra lelni ekkora sötétségben - mondta.

- Majd csak rájuk lelünk valahogy - biztatta két bátyját Áron.

Mentek tovább lankadatlan. A tizedik napon a három legény egyszerre megállott. Halovány derengést láttak, mintha a messziségben egy kicsiny csillagocska világítana.

- Az én kedvesem világít ott - mondta Áron, s megindult, hogy a sárkánnyal megvívjon. Ment a derengés iránt, s nemsokára elért egy nagy rézhídat. Amint a hídra rálépett, száz rézharang kondult meg. A nagy zengedelem csak akkor halt el, mikor megjelent a hétfejű sárkány.

- Mit keresel te itt - kérdezte a sárkány -, ahol a madárnak sincsen helye?

- Téged kereslek, hogy megvívjak veled - felelt Áron. Vette a kicsi vesszőt, rásújtott a sárkányra. A csúnya állat azon nyomban elterült, azt sem tudta, hol a feje, holott hét volt neki. Láttá Áron, hogy a sárkány nem pusztult el, megtörülközött hát gyorsan az erőszaporító kendőben.

Derékon kapta a sárkányt, s úgy földhöz teremtette, hogy menten szörnyethalt. Akkor levágta mind a hét fejét.

Csillag csak ezt várta. Leszaladt a várból, belevetette magát Áron karjába, s így szólt:

- Én a tiéd, te az enyém, ásó-kapa válasszon el egymástól.

Gyorsabban haladtak, mert Csillag világított. Jó ideje mentek már, mikor ezüstös fényt pillantottak meg a fák között.

- Az én kedvesem világít ott - szólalt meg Péter, s megindult, hogy a sárkánnyal megvívjon. A derengés iránt lépegetett, s nemsokára elért az ezüsthídra. Alig tette rá a lábát, megkondult

száz ezüstharang. A nagy zengedelem csak akkor csitult el, mikor megjelent a tizenkét fejű sárkány.

Haragosan jött, tüzet okádott mind a tizenkét fejéből.

-Hát te mit keresel itt, hol a madárnak sincsen helye? - kérdezte a sárkány.

- Én téged, hogy megvívjak veled - felelt Péter. Fogta a kicsi vesszőt, megsújtotta vele a sárkányt. Az undokságos szörny tüstént el vágódott a földön. De már iparkodott is, hogy talpra álljon. Péter gyorsan megtörülközött az erőszaporító kendőben, derékon ragadta a sárkányt, s földhöz teremtette. Nagyot nyekkent a sárkány, s tizenkétfelé lehelte ki a lelkét.

Hold csak ezt várta. Leszaladt a várból, belevetette magát Péter karjába, s így szólt:

- Én a tiéd, te az enyém, ásó-kapa válasszon el egymástól.

Most még gyorsabban haladtak. Útjukat Csillag és Hold ügyesen megvilágította. El is értek hamarosan az aranyhíd elé. A híd mögött pirosas fény csillogott.

- Az én kedvesem világít ott - kiáltott föl Illés, és futott, hogy a sárkánnyal megvívjon. A piros fény kalauzolta. Csakhamar megkondult száz aranyharang, ami arról tudósított, hogy Illés rálépett az aranyhídra.

A nagy zengedelem csak akkor némult el, mikor lángok között megjelent a huszonnégy fejű sárkány.

- Mit keresel itt, hé, hol a madárnak sincsen helye ? - kérdezte a sárkány.

- Jöttem, hogy megvívjak veled - felelt Illés. Kapta a kicsi vesszőt, rácsapott vele a sárkányra. A förtelmes szörnyeteg lebukott a földre.

De csak félig, már tápázkodott is, hogy rávesse magát Illésre. Amaz ügyesen megtörülközött az erőszaporító kendőben, bátran átnyalabolta a sárkányt a derekánál, megforgatta, földhöz rittyentette. Meg is döglött a sárkány egyszeribe.

Erre várt csak Nap. Mindjárt rohant le a várból, belevetette magát Illés karjába, s így szólt:

- Én a tiéd, te az enyém, ásó-kapa válasszon el egymástól.

Abban a szempillantásban elárasztotta a világosság a földet. Boldogok voltak az emberek, boldogok az erdő-mező vadjai, boldogok a fák, a virágok. Most tapasztalták csak igazán, mekkora áldás a fény, s milyen nyomorú az élet örökös vakságban.

A három legény feleségül vette a három királykisasszonyt. Azóta is boldogan élnek.

Aki nem hiszi, nézzen az égre.

Népmese